

standse ved denne Skrivelse, er, at den højtærede Finansminister med priselig Energi arbejder paa, at de Institutioner, som have laant Penge af Staten, virkelig komme til at indfri de Løfter, der ere givne ved Laanets Optagelse. Vi finde i det hele, at dette er særdeles ønskeligt. Det er godt for Statskassen at vide, om de Laan, der ere ydede, og som den har udestaaende, ere virkelige Aktiver, Aktiver, der give noget i Rente, som have en Værdi, og som man ogsaa kan haabe komme ind igen, eller om det kun paa Papiret er Laan, men i Virkeligheden er Gaver, som have baade afdragsfrit og rentefrit, og hvis Rentefrihed forlænges fra det ene Aarti til det andet Aarti eller fra det ene Femaar til det andet Femaar. Jeg siger: Finansministeren har med priselig Energi taget sig af at faa de Institutioner, der laane Statens Penge, til at svare de Renter, som ere stipulerede, til de Tider, der ere stipulerede. Jeg skal i den Henseende henvise til nogle andre Skrivelser, der findes i Betænkningen og angaa forskellige Havnelaan, bl. a. en Skrivelse angaaende et Laan til Æbeltoft Havn. Denne lille Bys Havn havde andraget om at faa Renten nedsat i 4 Aar til det halve, men Finansministeren har ikke ment at kunne gaa med til at nedsætte Renten med mere end $\frac{1}{3}$ og kun for et Aar. Fra Hasle Havn foreligger et Forslag, som er tiltraadt. Der havde man ogsaa oprindelig ønsket at opnaa en betydelig længere Rentenedsættelse, end den, man nu er gaaet ind paa. Fra Anlæggerne, Brugerne, af en Mergelbane har der foreligget Andragende om en Forlængelse af Afdragsfristen. Uagtet det utvivlsomt er meget fattige Folk, der have ondt ved at udrede Afdragene, og der var meget, der kunde tale for, at man tog Hensyn til deres Andragende, har den højtærede Finansminister dog ment heller ikke at kunne række sig saa vidt, som de ønskede, netop fordi han ønsker at klare dette Forhold. Men naar man handler saaledes over for andre Institutioner, mener Finansudvalget, det er bedst ogsaa at faa klaret Forholdene over for en Institution som Aarhus Museum. Nu kommer jo Spørgsmaalet om Rentefrihed til os her paa Tillægsbevillingsloven og i Finansaarets sidste Dage, og vi have ikke villet sætte Museet i Forlegenhed ved at nægte Rentefrihed straks. Men for at Spørgsmaalet kan blive undersøgt, og der kan blive Tid til nærmere Overvejelse fra Museets Side til at klare sig, om det kan udrede disse Renter, og fra Statskassens

Side for at den kan klare sig, om det overhovedet er et Aktiv, den har derovre, eller om det maa betragtes som uigenkaldelig tabt, foreslaa vi, at Rentefriheden kun bevilges for et Aar. Spørgsmaalet vil saa komme igen til næste Aar.

I Betænkningen, Tillæg B. pag. 1923, vil man finde en Skrivelse angaaende Understøttelser til tidligere Funktionærer eller Enker ved Sct. Croix's Fællessukkerkogerier. Der er Tale om Understøttelse til en Enke Münter, til en tidligere Inspektør Jessen og til en forhenværende Bestyrer Christian Dahl. Over for alle disse Understøttelser har Finansudvalget haft nogen Betænkelighed. De to første, Enken Münter og Inspektør Jessen, have allerede tidligere haft Understøttelse, men de have ikke haft den af Statskassen. Det er Understøttelser, der ere gaaede af Sct. Croix Sukkerkogeriers Kasse. Den Gang drev jo Statskassen Sct. Croix Sukkerkogerier, og for saa vidt var det jo det samme, men Understøttelserne udrededes dog af Sukkerkogeriernes Kasse. Nu vide jo ærede Medlemmer, at Sukkerkogerierne ere overtagne af et Selskab, hvori ogsaa Statskassen er interesseret, og dette Selskab vil ikke overtage disse Understøttelser, og Spørgsmaalet er saa, om Staten er moralsk forpligtet til at overtage dem. Vi have haft vore Betænkeligheder, fordi vi overhovedet nødig ville arve ret meget af den Art, men ikke desto mindre ville vi dog ikke nægte disse to det Beløb af 100 Kr. aarlig, som de havde Sædvanens Ret til. Den tredie Understøttelse, der er Tale om, er til en forhenværende Bestyrer Chr. Dahl. Han har været i Funktion ved Sukkerkogerierne, lige indtil disse nu gik over til det ny Selskab; saa er han frattraadt Pladsen der, og nu ønsker han ogsaa at faa Understøttelse. Dette er jo endnu mere betænkeligt, thi det kunde dog gaa an, at de, der havde en aarlig Understøttelse forinden, vedbleve dermed. Men hvis det nu skulde blive saaledes, at de Funktionærer, der af det ny Selskab afskediges, efterhaanden kom og sagde: Da vi have været i en Statstjeneste, maa vi efter vor Afsked forlange en aarlig Understøttelse, kunde det maaske føre for vidt. Den Understøttelse, der blev søgt til forhenværende Bestyrer Dahl, var paa 500 Kr. aarlig, men den var kun søgt for 2 Aar. Vi have nu for det første forhandlet med Finansministeren om, hvorvidt vi kunde vente os mere af den Slags, og Finansministeren mente, at vi ikke kunde vente mere; hvad der blev yderligere, vilde i hvert